

maa have tænkt sig og handlet derefter. Jeg skal dertil sige, at jeg ingenlunde anser det for urimeligt, at man kunde have faaet en Entrepreneur til Udførelsen af Arbeidet; thi i Sverrig er der endel Dampmuddermaskiner tilstede, og det er rent tilfældige Omstændigheder, som gjorde, at man i Helsingborg og Malmø, hvor saadanne have, netop begyndte paa saadanne større Udbyningsarbejder, som bevirkede, at man ikke efter Forventning kunde faae en Entrepreneur med sin Maskine fra Sverrig. Der er dernæst — det ville sikkert være Medlemmer, der have gjennemlæst Ministeriets Skrivelse under Nr. 258 i Betænkningen, indrømme — fra Ministeriets Side gjort Alt for under de forhaandenværende Omstændigheder at skaffe en Maskine tillaaens; men man kan jo ikke tvinge Andre til at udlaaene, hvad deres er. Ministeriet ser sig ikke istand til at skaffe nogen saadan og har nu, belært af Erfaringen, maattet gaa til Rigsdagen, forelægge den Sagen, vise den, at ingen Entrepreneur er at faae, og da paa Grund af denne Erfaring stille et Forslag om at faae en Maskine, som jeg ogsaa haaber, at det være Thing nu vil gaa ind paa. Jeg tror imidlertid, at dersom Gangen i denne Sag havde været den omvendte, vilde man utvivlsomt have bedet om at udfatte Bevillingen til Maskinen, indtil man havde set, om man ikke kunde faae en Entrepreneur. Hvorvidt det kan anses for hensigtsmæssigt, at der sker en saadan Udtalelse som denne fra et Antal Medlemmer uden Afstemning i Salen og uden Tilslutning fra Mindretallet, skal jeg ganske henstille. Jeg er ikke den paagjældende Minister, som denne Udtalelse kan være rettet imod, men jeg veed, at jeg for mit eget Vedkommende kun vilde have betragtet den som en mindre helbig Tilsyneladelse, uden at den i mindste Maade vilde have været saarende for mig eller have influeret paa min Stilling til Sagen. — Hvad angaar Forslagene under Nr. 146—147, da har den høitærede Ordfører allerede udtalt, at jeg for mit Vedkommende ikke kunde finde Noget imod disse Forslag at erindre, eftersom jeg har oplyst Udvalget om, at det fra Indenrigsministeriets Side var paatænkt til næste Aar at foreslaa disse Forbindelser optagne. Jeg kan altsaa selvfølgelig ikke have Noget at erindre imod, om de allerede kom med iaar, naar den finansielle Balance tillader det, hvad der jo er høist sandsynligt, da det kun er smaa Beløb, hvorom det her dreier sig. — Hvad Forslagene under Nr. 149 og Nr. 150 angaar, saa ere de stillede af mig og tiltraadt af det erede Udvalg. Der er om Ordningen af denne Sag af Udvalget gjort forskellige Henstillinger, for hvis Udførelse jeg for mit Vedkommende ikke tror, at Indenrigsministeriet vil se sig istand til at paatage sig Ansvar. Amtets Veinspektører høre selvfølgelig ikke ind under de Funktionærer, paa hvem Indenrigsministeren har nogen Indflydelse, og ligesaa lidt kan

han paalægge Amtsrådet at befale sin Veinspektør at føre Tilsyn med de her omtalte Veie. Det kan heller ikke paalægges Noget at revidere disse Samværegnskaber sammen med Amtsrådets Revision, og Ministeriet kan ligesaa lidt foreskrive nogen Valgmaade for Bestyrelsen. Jeg beklager, hvad jeg ved en anden Leilighed skal vende tilbage til, at Statens Vandbygningsvæsen er saa overordentlig svagt udstyret med Personale, at Staten ikke selv er istand til at føre et vist Tilsyn med disse mange Savne, hvortil Statskassen efterhaanden giver Bidrag. Regeringen maa nu indskrænke sig til at lade sig forelægge Planer til Godkjendelse, og naar man finder, at Planen til et Anlæg er forstændig og forsvarlig, maa man overlade til de Private at udføre det, idet man ikke kan paatage sig Ansvar for Arbeidets Ledelse eller Udførelse paa nogen bestemt Maade, da man ikke har nogen officiel Ret til at skride ind eller nogen officiel Mand, der kan føre Tilsynet. Det er ikke muligt, at Statens Tilsynsmænd ved Vandbygningsvæsenet kunne paatage sig dette Tilsyn; thi man kan ikke engang sige, at de neppe kunne overkomme, hvad de have, men maa sige, at det er dem umuligt at overkomme, hvad de have. — Hvad det sidste Forslag angaar, da forekommer det mig at være en tiltalende Tanke, om man, ligesom man paa mange andre af Landvæsenets Omraader støtter Bestræbelser, der høre derunder, saaledes ogsaa her vil hjælpe til ved Opdyrking af Hedelodder. Jeg anser det saameget mere for at være nyttigt, som Jernbanerne, der nu efterhaanden ville komme ind paa Heberne, ville give større Lyst til at dyrke og give større Udbytte af saadanne Lodder. I det Omfang, som det erede Udvalg foreslaar Beløbet anvendt, forekommer det mig at være et Forslag, der fortjener al Støtte. Udenfor disse egentlige Forslag, der, som bemærket, ikke fremkalde nogen væsentlig Meningsulighed mellem mig og Udvalget eller dets erede Ordfører, foreligger der endel Udtalelser i Betænkningen, om hvilke jeg maa sige et Par Ord. At Udvalget tager alt Forbehold med Hensyn til det i Betænkningen om Jernbaneanlagene i Sylland og de derhen hørende Forhold oplyste, forsaavidt disse Forhold ikke ere i fuld Overensstemmelse med de afsluttede Kontrakter, kan jeg selvfølgelig ikke have Noget imod; et saadant Forbehold vil jo kun have et vist Værd, naar det oplyses, hvorpaa dette Forbehold gaar ud; men at det tages i sin Almindelighed, kan jeg selvfølgelig ikke have Noget imod. — Med Hensyn til hvad der nævnes Sp. 605—6: „Udvalget tiltræder det i Anmærkningen under denne Konto ansførte sidste Alternativ, at Staten overtager Silkeborg—Herning Banens Drift paa de opstillede Betingelser, og det gaar derved ud fra, at Taxterne blive de samme som paa Statsbanerne“, vil jeg for mit Vedkommende udtale, at det ogsaa er mit Ønske og min Tanke, at